

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka a soudců JUDr. Terezy Kučerové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **SANTAL spol. s r. o.**, IČO 42408121
se sídlem Jiráskova 738, 379 01 Třeboň
zastoupené advokátem JUDr. Martinem Bohuslavem
sídlím Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2023, č. j. 41524/23/5200-11431-711360,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný postupem dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018 a dále za zdaňovací období roku 2019.
2. Předmětem žaloby je daňová uznatelnost úroků z dluhopisů emitovaných žalobkyní v roce 2012 za zdaňovací období 2018 a 2019. Správce daně a žalovaný dovodili při splnění podmínek § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), zneužití práva, úroky neuznali jako daňově účinné náklady a žalobkyni doměřili daň a penále, zatímco žalobkyně namítá, že emise dluhopisů byla ekonomicky odůvodněným financováním rekonstrukce a dostavby jejího výrobního závodu a podmínky zneužití práva naplněny nebyly.
3. Krajský soud se již v minulosti zabýval obdobnou argumentací žalobkyně ve vztahu k předcházejícím zdaňovacím obdobím.
4. Rozsudkem ze dne 23. 6. 2021, č. j. 61 Af 6/2020-87, krajský soud zamítl žalobčinu žalobu týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 a 2014. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 12. 2023, č. j. 3 Afs 233/2021-135, zamítl; ústavní stížnost Ústavní soud usnesením ze dne 3. 12. 2024, sp. zn. III. ÚS 621/24 odmítl.
5. Rozsudkem ze dne 14. 2. 2024, č. j. 63 Af 9/2022-74, krajský soud zamítl žalobčinu žalobu týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2016 a 2017. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 12. 2024, č. j. 4 Afs 36/2024-119, zamítl.
6. Rozsudkem ze dne 14. 2. 2024, č. j. 61 Af 2/2023-98, krajský soud zamítl žalobčinu žalobu týkající se daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období let 2016 – 2018.

II. Žaloba

7. Žalobkyně po obecném úvodu do věci popisuje **podmínky aplikace institutu zneužití práva** (část III. žaloby).
8. Spornou otázkou je daňová uznatelnost úroků vyplacených žalobkyní v letech 2018 a 2019 z dluhopisů emitovaných v roce 2012, které žalovaný hodnotí jako zneužití práva, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Připomíná, že zákaz zneužití práva, dnes výslovně zakotvený v § 8 odst. 4 daňového řádu, podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie vyžaduje kumulativní splnění objektivní podmínky (nenaplnění účelu právní úpravy přes formální soulad se zákonem) a subjektivní podmínky (hlavním účelem jednání je získání daňového zvýhodnění prostřednictvím umělých konstrukcí), přičemž jde o prostředek ultima ratio. S odkazem zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 1 Afs 61/2015, a navazující judikaturu (9 Afs 57/2015, 9 Afs 56/2015) zdůrazňuje, že orgány veřejné moci mají institut zneužití práva používat výjimečně, pouze tam, kde nelze situaci řešit běžnými zákonnými nástroji. Ve vztahu ke korunovým

dluhopisům poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. 3 Afs 114/2022, podle nějž není namístě aplikovat zneužití práva, je-li možné věc posoudit podle jiného ustanovení ZDP; v daném případě měla být případná sporná výše úroků řešena postupem dle § 23 odst. 7 ZDP úpravou na běžný tržní úrok, nikoli prostřednictvím zákazu zneužití práva. Žalobkyně zdůrazňuje, že prostředky z dluhopisů byly skutečně použity k financování jejího investičního záměru a nejde o fiktivní transakce, takže nejsou splněny podmínky pro závěr o zneužití práva. Dále odkazuje na § 92 odst. 5 písm. f) daňového řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, podle nichž v případě aplikace zákazu zneužití práva tíží důkazní břemeno správce daně, který musí na základě všech objektivních okolností prokázat naplnění jak objektivního, tak subjektivního kritéria a vyloučit racionální hospodářské odůvodnění jednání daňového subjektu.

9. V části IV. se žalobkyně zabývá nenaplněním objektivní stránky zneužití práva.

10. Žalobkyně uvádí, že pro posouzení věci je rozhodné ustanovení § 24 odst. 1 zákona ZDP, jehož smyslem je zdanit pouze tu část příjmů, která převyšuje ekonomicky odůvodněné náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů, mezi něž běžně patří i úroky z úvěrových finančních nástrojů. Připomíná, že dluhopis je podle § 19 odst. 1 písm. zk) téhož zákona řazen mezi úvěrové finanční nástroje vedle úvěrů a zápůjček, a proto není důvod zacházet s úroky z dluhopisů z hlediska daňové uznatelnosti jinak než s úroky z běžných úvěrů. S odkazem na zákon č. 192/2012 Sb. a jeho přechodná ustanovení namítá, že zákonodárce záměrně ponechal daňovým subjektům možnost emitovat korunové dluhopisy do 1. 1. 2013 při zachování původního daňového režimu. Z toho dovozuje, že uplatnění úroků z dluhopisového financování jako daňově účinného nákladu podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nemůže být nedovoleným daňovým zvýhodněním, zvláště když v jejím případě byly získané prostředky prokazatelně využity k financování podnikatelské činnosti, a objektivní podmínka zneužití práva proto nemůže být naplněna.
11. Žalobkyně namítá, že objektivní podmínka zneužití práva není naplněna, a poukazuje na veřejná vyjádření představitelů Finanční správy České republiky k tzv. korunovým dluhopisům, z nichž plyne, že emise dluhopisů korunové nominální hodnoty v roce 2012 nebyla považována za rozpornou se smyslem a účelem zákona o daních z příjmů. Připomíná zejména stanovisko Finanční správy zveřejněné dne 6. 3. 2017 „Reakce Finanční správy na závažná obvinění, která zazněla v pořadu Otázky Václava Moravce“, podle něhož nulové zdanění úroků z korunových dluhopisů emitovaných do konce roku 2012 vyplývá přímo ze zákona jako daňové zvýhodnění určitého druhu příjmů a prostý nákup těchto dluhopisů není zpochybnitelný principem zneužití práva, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-156. Dále odkazuje na dopis generálního ředitele Generálního finančního ředitelství Martina Janečka zveřejněný dne 24. 4. 2017, z něhož plyne, že právní řád neomezuje nominální hodnotu dluhopisů a že jejich upsání společníkem je běžným ekvivalentem půjčky v podnikatelském prostředí. S odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. III. ÚS 705/06, žalobkyně dovozuje, že tato veřejná ujištění, spolu s tehdejší správní praxí, kdy orgány finanční správy v řádných daňových přiznáních úroky z korunových dluhopisů uznávaly jako daňově účinné náklady, založila její legitimní

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

očekávání, jež požívá právní ochrany; změna správní praxe je podle ní možná jen do budoucna a nelze zpětně postihovat daňové subjekty, které jednaly v dobré víře v souladu s tehdejší praxí. Ani nulové zdanění úrokového příjmu věřitelů proto podle žalobkyně nepředstavuje neoprávněnou výhodu odporující účelu zákona, a navíc se netýká daně z příjmů právnických osob, kde dluhopisové financování neposkytuje oproti jiným formám financování žádné zvláštní zvýhodnění.

12. Žalobkyně dále připomíná, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2023, č. j. 3 Afs 233/2021-135, byla v obdobné věci zamítnuta její kasační stížnost, přičemž Nejvyšší správní soud odmítl námitky týkající se legitimního očekávání a správní praxe Finanční správy České republiky jako nepřípustné, neboť nebyly uplatněny již v žalobě. V nynějším řízení jsou však tyto námitky vzneseny včas a podle žalobkyně musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť vylučují naplnění objektivní podmínky zneužití práva, případně představují zásah do principu legitimního očekávání. Zdůrazňuje, že nejednala nezákonně ani se záměrem zneužít právo; daňový režim korunových dluhopisů jak u daně z příjmů právnických osob, tak u daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby byl podle ní vědomým a předpokládaným důsledkem legislativní změny, jejímž cílem bylo podpořit ekonomiku, přičemž korunové dluhopisy emitoval i stát. Z veřejných vyjádření Finanční správy České republiky podle ní navíc plyne, že odborná debata se týkala výlučně zdanění úrokového příjmu věřitelů a nikdy nebyla zpochybněna daňová uznatelnost úroků jako nákladu u emitenta; úrokové náklady z korunových dluhopisů tak mají být posuzovány podle obecných pravidel pro uznatelnost úroků z dluhového financování, která žalobkyně splnila, což nerozporuje ani žalovaný.
13. **V části V. žaloby žalobkyně namítá nenaplnění subjektivní podmínky zneužití práva.**
14. Žalobkyně má za to, že již neprokázání objektivní podmínky zneužití práva postačuje k závěru, že ke zneužití nedošlo. Přesto však shrnuje podstatu transakce a tvrdí, že nebyla naplněna ani subjektivní podmínka, neboť emise dluhopisů sloužila k částečnému financování reálně realizovaného investičního záměru a jejím hlavním ani převažujícím účelem nebylo získání daňové výhody.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že uskutečněné kroky představují uměle navozenou situaci bez ekonomického smyslu, která by mezi nespojenými osobami nenastala. Podle žalobkyně však žalovaný i správce daně hodnotili emisi dluhopisů izolovaně a účelově a nevzali v úvahu jí předložené důkazy, zejména finanční analýzu a finanční výkazy za roky 2011–2018 (příloha č. 3 žaloby).
16. Žalobkyně od roku 1991 podniká ve výrobě a prodeji školního nábytku, je typickou výrobní korporací a její činnost je náročná na dlouhodobé zdroje financování, pracovní kapitál a rezervy. Vysvětluje, že prostředky deponované v letech 2011 a 2012 na bankovních účtech nebyly určeny pro financování investičního záměru, nýbrž tvořily pracovní kapitál nutný k překlenutí výkyvů v cash flow (zejména z důvodu dlouhých splatností pohledávek školských zařízení).
17. V roce 2011 žalobkyně rozhodla o strategickém investičním záměru rozvoje podnikání, spočívajícím zejména v:
  - rekonstrukci a dostavbě výrobního závodu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

- modernizaci a zefektivnění výrobních procesů,
  - zvýšení počtu zaměstnanců,
  - navázání spolupráce s klíčovými partnery a navýšení tržního podílu,
  - výzkumu a vývoji nových produktů.
18. Cílem bylo rozšíření stávající činnosti (výroba školního nábytku). Podle žalobkyně jde o dlouhodobý projekt, který nadále zvyšuje nároky na financování, neboť rozšíření kapacit zvyšuje potřebu provozního kapitálu, mzdových a dalších nákladů; investiční záměr proto nelze zúžit jen na rekonstrukci závodu.
19. K financování úvodní fáze záměru žalobkyně přijala krátkodobé půjčky od svého jediného společníka Ing. J. Š. a paní J. Š. Žalovaný ani správce daně podle ní nezpochybnili, že šlo o nové finanční prostředky. Dne 20. ledna 2011 byla uzavřena smlouva o půjčce s J. Š. na 2 250 000 Kč, úrok 3 % p. a., se splatností 31. prosince 2013, a dne 10. prosince 2012 smlouva o půjčce s Ing. J. Š. na 20 000 000 Kč se splatností rovněž ke dni 31. prosince 2013 (příloha č. 4 a č. 5 žaloby).
20. Tyto prostředky (22,25 mil. Kč) měly krýt úvodní fázi záměru. Již v roce 2012 však bylo podle žalobkyně zřejmé, že rekonstrukce a dostavba závodu bude nákladnější a časově delší, návratnost investice věřitelů delší než do 31. prosince 2013 a povinnost splatit krátkodobé půjčky by ohrozila financování zbývajících částí záměru. Další fáze záměru navíc vyžadovaly dlouhodobé financování.
21. Žalobkyně proto považovala za nezbytné krátkodobé závazky refinancovat a zajistit dlouhodobé zdroje financování tak, aby nedošlo k ohrožení realizace záměru ani běžného provozu. Pokus o získání bankovního úvěru byl neúspěšný, proto žalobkyně zvolila jako alternativu emisi korunových dluhopisů. Ty měly zajistit dlouhodobý zdroj financí jak pro investiční záměr, tak pro průběžnou činnost žalobkyně. Následně se jí podařilo získat i dotaci a bankovní úvěr; banka podle ní hodnotila emisi dluhopisů pozitivně a vnímala ji jako záruku stávající i budoucí stability žalobkyně.
22. Žalobkyně uvádí, že jako jeden ze způsobů financování zvolila **emisi dluhopisů** ve zjednodušené formě dle zákona č. 190/2004 Sb., o dluhopisech. Krátkodobé půjčky poskytnuté Ing. J. Š. a J. Š. byly nahrazeny dlouhodobými dluhopisy. Tento způsob financování zvolila žalobkyně zejména pro dlouhodobý charakter, flexibilitu účelu použití prostředků a skutečnost, že dluhopisové financování zpravidla nevyžaduje zajištění ze strany emitenta. To jí následně umožnilo volněji disponovat nemovitým majetkem při realizaci záměru a současně získat další bankovní financování, u něhož banky standardně vyžadují zajištění v prvním pořadí. Viz přílohu č. 6 - Emisní podmínky dluhopisů.
23. Žalobkyně zdůrazňuje, že pro realizaci investičního záměru bylo třeba dlouhodobého financování, a proto nemohly postačovat krátkodobé půjčky poskytnuté jejím společníkem a jeho manželkou; vhodným nástrojem byly právě dvacetileté dluhopisy. Investiční záměr podle ní nelze redukovat pouze na rekonstrukci a rozšíření výrobního závodu, ale jde o dlouhodobý projekt, který i nadále zvyšuje nároky na financování (rozšíření kapacit, vyšší potřeba provozního kapitálu, náklady na mzdy, nové výrobní postupy). Ani dokončením rekonstrukce podle žalobkyně neodpadla potřeba financování z cizích zdrojů, spíše naopak.

24. K úpisu dluhopisů Ing. J. Š. a J. Š. podle žalobkyně došlo proto, že bylo rozhodnuto dále rozvíjet žalobkyni jako rodinnou firmu. Úpis těmito osobami považuje za logický výsledek ekonomicky racionální úvahy, v souladu se svou dlouhodobou strategií. Část emise nicméně nabídla i veřejně – emisi oznámila v obchodním věstníku dne 28. prosince 2012 (značka OV425470-121228), takže zbývající objem mohli upsat i externí investoři. Protože k tomu do konce roku 2013 nedošlo, upsal Ing. Š. zbývající část emise ve výši 4,5 mil. Kč až dne 21. prosince 2013 (přílohy žaloby č. 7, 8, 9, 20).
25. Emisí a vydáním dluhopisů žalobkyně získala možnost dlouhodobě disponovat finančními prostředky odpovídajícími emisnímu kurzu (25 000 000 Kč) po dobu 20 let, namísto krátkodobých půjček s blízkou splatností. Tvrdí, že tento způsob financování byl a je významný i pro hodnocení její bonity ze strany bank a jiných finančních institucí, které dluhopisové financování ze strany společníka a jeho manželky vnímají jako pozitivní signál jejich důvěry v prosperitu a fungování žalobkyně. Banka skutečnost, že dluhopisy upsal přímo společník a jeho manželka, hodnotila jako projev vysoké osobní angažovanosti vlastníka a schopnosti žalobkyně pokračovat v činnosti. To podle žalobkyně mj. umožnilo získat bankovní úvěr, který jí byl původně odepřen, a příznivější úrokovou sazbu, než jakou by dosáhla bez tohoto dluhopisového financování. Tím dokládá ekonomickou racionalitu celé emise.
26. Dále zdůrazňuje, že je běžné a ekonomicky racionální, aby část emise korporátních dluhopisů upsal společník a statutární orgán emitenta, a to i u dluhopisů s vyšší nominální hodnotou podléhajících srážkové dani. Investoři i banky podle ní oceňují, pokud se společník na financování investičního záměru podílí vlastním majetkem tím, že upíše část emise a nese podnikatelské riziko. Tato skutečnost bývá mnohdy rozhodující pro rozhodnutí dalších investorů projekt podpořit. Skutečnost, že v případě žalobkyně dluhopisy upsaly spojené osoby, proto nepovažuje za nestandardní, nýbrž za běžný postup při financování podnikatelské činnosti.
27. Proti závěru žalovaného, že emisí dluhopisů nebyl získán „dodatečný kapitál“ a že nedošlo k získání nových finančních prostředků, žalobkyně namítá, že tento závěr zcela pomíjí význam refinancování. V důsledku emise dluhopisů totiž splatila krátkodobé půjčky vůči Ing. Š. a J. Š. a část emise upsaná v roce 2013 ve výši 2 483 500 Kč byla uhrazena přímým převodem finančních prostředků z bankovního účtu.
28. Žalobkyně dále uvádí, že po upsání dluhopisů zvolila jako další formu dlouhodobého financování **bankovní úvěr u Komerční banky, a. s.** Dne 23. května 2013 uzavřela s bankou smlouvu o úvěru ve výši 20 000 000 Kč. Na rozdíl od emise dluhopisů šlo o financování účelově vázané, přičemž smlouva stanovila, že úvěr bude použit na rekonstrukci a dostavbu výrobních hal. Dalším podstatným rozdílem oproti dluhopisům bylo zajištění úvěru: jednak zástavním právem k celému výrobnímu areálu žalobkyně, jednak směnkou, za kterou osobně odpovídal její společník. Žalobkyně se zavázala úvěr splatit v 60 splátkách dle splátkového kalendáře tvořícího součást smlouvy; poslední splátka byla uhrazena dne 25. prosince 2018. Viz Smlouvu o úvěru s Komerční bankou, a. s. (příloha žaloby č. 11).
29. Žalobkyně dále dne 29. dubna 2014 uzavřela s Komerční bankou, a. s., další smlouvu o úvěru ve výši 5 000 000 Kč. Zavázala se jej splatit v 54 splátkách dle splátkového kalendáře tvořícího

součástí smlouvy, přičemž poslední splátka byla uhrazena dne 25. prosince 2018. Viz Smlouvu o úvěru s Komerční bankou, a. s. (příloha žaloby č. 12).

30. Prostředky z obou úvěrů byly od poloviny roku 2013 dále využity především k úhradě investic žalobkyně souvisejících s realizací předmětného investičního záměru.
31. Posledním instrumentem dlouhodobého financování byla u žalobkyně **dotace z Operačního programu Podnikání a inovace**. Žalobkyně ji čerpala ve výši 4 709 152 Kč dne 29. srpna 2013 a ve výši 7 325 872 Kč dne 25. června 2014. Na rozdíl od emise dluhopisů šlo o financování účelově vázané.
32. Žalobkyně co do **využití prostředků financování** uvádí, že první kroky k realizaci investičního záměru učinila již v roce 2011, tedy bez časové souvislosti s emisí dluhopisů, a hlavní realizace probíhala v letech 2012 a následujících. Potřebovala proto financování již v tomto období. Zdůrazňuje, že prostředky z úvěrů Komerční banky, a. s., ve výši 20 000 000 Kč (čerpáno od 23. května 2013) a 5 000 000 Kč (čerpáno od 29. dubna 2014) a z dotace Operačního programu Podnikání a inovace ve výši 4 709 152 Kč (29. srpna 2013) a 7 325 872 Kč (25. června 2014) byly k dispozici až v uvedených termínech. V počátečních fázích záměru tyto zdroje ještě neměla k dispozici a neměla jistotu, že je vůbec získá. Přitom v období od 4. ledna 2013 do 23. května 2013 investovala do dostavby hal 11 150 177 Kč, tedy téměř polovinu částky získané emisí dluhopisů. Viz Soupis úhrad z běžného účtu před schválením úvěru v roce 2013 (příloha žaloby č. 13).
33. Rekonstrukci a dostavbu výrobního závodu žalobkyně dokončila v roce 2015. Smysl a rozsah těchto investic dokládá fotodokumentací zachycující stav areálu před realizací investice a po ní, z níž plyne, že šlo o výrazně vyšší objem investic než přibližně 11,1 mil. Kč vložených v počáteční fázi. Viz fotodokumentace areálu před realizací investice a po ní (příloha žaloby č. 14).
34. Dále uvádí, že v letech 2013 až 2016 bylo v rámci celého investičního záměru, nikoli pouze rekonstrukce a dostavby výrobního závodu, proinvestováno dalších 50 153 075 Kč. Tyto investice považuje za nezbytné pro chod žalobkyně a za podstatné pro rozvoj jejího podnikání. Viz Soupis investic mezi lety 2013 a 2016 po schválení úvěru (příloha žaloby č. 15).
35. Žalobkyně shrnuje, že mezi lety 2013–2016, tedy až po emisi dluhopisů, proinvestovala v rámci realizace záměru minimálně 61 303 253 Kč. Tuto částku financovala kombinací cizích a vlastních zdrojů: z emise dluhopisů (25 000 000 Kč), z bankovních úvěrů (25 000 000 Kč), z dotace (12 035 024 Kč) a z vlastních prostředků. Podle žalobkyně tato kalkulace jednoznačně dokládá zásadní nezbytnost cizích zdrojů financování, včetně dluhopisového financování, bez nichž by realizace investic vůbec nebyla možná. Zároveň připomíná, že uvedená částka se týká pouze investic a nezahrnuje náklady na pracovní kapitál a potřebné rezervy. Je tedy logické, že část prostředků z emise dluhopisů byla použita i na tyto provozní náklady a odpovídající objem prostředků byl následně „doplňován“ vlastními investicemi žalobkyně, aby byl zajištěn průběžný chod i financování záměru.
36. Z veřejně dostupných finančních výkazů žalobkyně je podle ní patrné, že v souvislosti se záměrem došlo k nárůstu hodnoty jejích staveb a pozemků, samostatných movitých věcí i nedokončeného majetku. Mezi lety 2011 a 2018 se tyto složky majetku zvýšily o 55 mil. Kč, zatímco čerpání cizích zdrojů činilo pouze 41 mil. Kč. Žalobkyně z toho dovozuje, že její Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

majetek rostl, zatímco míra zadluženosti klesala, a je proto nutno ji považovat za zdravý a ekonomicky prosperující subjekt, k čemuž významně přispěla právě emise dluhopisů.

37. Bilanční analýza vycházející z finančních výkazů žalobkyně za roky 2011–2018 (tedy před emisí dluhopisů i po ní) podle žalobkyně jasně prokazuje, že prostředky získané emisí dluhopisů byly využity na její podnikatelskou činnost, která generovala zdanitelné příjmy. S ohledem na rozsah záměru byly podle žalobkyně nezbytné všechny tři hlavní zdroje financování – dluhopisy, bankovní úvěry i dotace – což detailně zachycuje předložená finanční analýza.
38. Žalobkyně dále popisuje, že mezi lety 2010–2018 narostl (po odhlédnutí od zásob) dlouhodobý majetek o 55 mil. Kč, zatímco externí dlouhodobé financování (dluhopisy a úvěry) pouze o 41 mil. Kč. Rozdíl musel být kryt z vlastních zdrojů, což má dle žalobkyně prokazovat, že dluhopisy i úvěry přímo financují podnikatelská aktiva sloužící jejímu podnikání a tvorbě zisku.
39. Žalobkyně shrnuje, že své podnikání rozvíjela prostřednictvím investičního záměru, financovaného kombinací tří zdrojů – emisí dluhopisů, bankovními úvěry a dotací. Z finančních výkazů a finanční analýzy má za nesporné, že tyto zdroje přímo kryjí podnikatelská aktiva žalobkyně, a nechápe, proč je právě dluhopisové financování považováno za nestandardní.
40. S odkazem na judikaturu správních soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007-108, zdůrazňuje, že každý daňový subjekt má právo uspořádat své podnikání dle vlastního uvážení. Dluhopisové financování je podle ní zákonné a běžný nástroj. Hlavním účelem emise bylo refinancovat krátkodobé závazky na dlouhodobé a zajistit prostředky pro investiční záměr, nikoli získat daňovou výhodu; subjektivní podmínka zneužití práva proto podle žalobkyně naplněna není.
41. Za nezákonné považuje též to, že žalovaný odlišně posoudil úroky z bankovního úvěru a z dluhopisů, přestože oba nástroje financují tentýž, realizovaný záměr a slouží k dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů. Jestliže jsou úroky z bankovního úvěru daňově uznatelné, musí být podle žalobkyně stejně posouzeny i úroky z dluhopisů. Uzavírá, že emise dluhopisů byla ekonomicky opodstatněným krokem, který jí umožnil financovat rekonstrukci a dostavbu výrobního závodu.
42. **K odměnám Ing. J. Š.** žalobkyně uvádí, že žalovaný poukazuje na odměny vyplacené v letech 2010–2012 a naznačuje nestandardnost odměny za rok 2012, ačkoli v bodě [90] napadeného rozhodnutí výslovně konstatuje, že „*nezpochybňuje samotné přiznání odměny jejímu jednateři ani její konkrétní výši*“ a v bodě [99] připouští, že vyplacené prostředky byly řádně zdaněny. Za nestandardní považuje žalovaný pouze to, že Ing. Š. čistou odměnu „reinvestoval“ do žalobkyně formou půjčky, a dodává, že pokud by tyto prostředky získal jako podíl na zisku, mohl by s nimi nakládat dle svého uvážení. Podle žalobkyně je taková argumentace nelogická a vnitřně rozporná, neboť oba způsoby výplaty (odměna jednatele i podíl na zisku) vedou po zdanění k tomu, že společník může s prostředky naložit, jak uzná za vhodné, včetně jejich poskytnutí společnosti formou půjčky. Tato úvaha proto podle žalobkyně nemůže mít význam pro posouzení daňové uznatelnosti úroků z dluhopisů.
43. Žalobkyně pro úplnost rekapituluje, že Ing. J. Š. je od roku 2005 jejím jediným společníkem a jako jednatel řídí její podnikání již od roku 1991. Vzhledem k jeho zásadnímu přínosu k Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

úspěchu žalobkyně mu byla za roky 2010, 2011 a 2012 přiznána mimořádná odměna, odvozená od dosaženého obratu a očekávaného hospodářského výsledku, vždy řádně schválená valnou hromadou (rozhodnutí jediného společníka ze dne 2. listopadu 2010, 5. prosince 2011 a 1. prosince 2012 – přílohy žaloby č. 16–18). Odměny za roky 2010 a 2011 byly vyplaceny jako součást prosincové odměny a odpovídaly činnosti Ing. Š. a výsledkům hospodaření. V roce 2012 se Ing. Š. vedle běžného obchodního vedení významně podílel také na vytvoření a zahájení realizace komplexního strategického investičního záměru, a proto mu byla přiznána odpovídající odměna i za tento rok. Všechny odměny byly při výplatě zdaněny a podléhaly odvodům na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění. Žalovaný důvodnost ani způsob stanovení těchto odměn v napadeném rozhodnutí nerozporuje; žalobkyně dodává, že odměna za rok 2012 ani nedosahovala částky krátkodobé půjčky, kterou Ing. Š. následně žalobkyni poskytl.

44. V části VI. se žalobkyně věnuje **důsledkům aplikace zákazu zneužití práva**.
45. Žalobkyně namítá, že i kdyby byly podmínky pro aplikaci zákazu zneužití práva splněny, úplné neuznání úroků z dluhopisů je nesprávné.
46. Odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 2. 2006, Halifax, C-255/02, podle něhož mají být plnění při zneužití nově vymezena tak, aby byl nastolen stav, jaký by existoval, kdyby ke zneužití nedošlo (bod 94), a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018-46, podle něhož má být výsledkem aplikace zákazu zneužití práva odčerpání neoprávněné výhody, nikoli více.
47. Bez emise dluhopisů by žalobkyně musela investiční záměr financovat jiným srovnatelným dlouhodobým zdrojem (úvěrem či obdobným financováním), rovněž úročeným a daňově uplatnitelným. Pokud tedy správce daně považoval dluhopisové financování za zneužití práva, měl podle žalobkyně uznat alespoň takovou výši úrokových nákladů, jakou by vynaložila na běžně dostupný úvěr.
48. Žalobkyně uzavírá, že žalovaný nesprávně vyložil důsledky zákazu zneužití práva, postupoval v rozporu s judikaturou i daňovým řádem, a proto je jeho závěr o plném neuznání úroků z dluhopisů nezákonný.
49. V části VII. žaloby reaguje žalobkyně na **existující judikaturu**, vymezuje se proti rozsudku Nejvyššího správního soudu v její věci ze dne 28. 12. 2023 (viz shora). Popisuje, že podaná kasační stížnost byla zamítnuta, aniž by krajský soud či Nejvyšší správní soud zpochybnily legitimitu krátkodobých půjček od společníka a jeho manželky ani daňovou uznatelnost úroků z těchto půjček, které byly následně refinancovány dluhopisy. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobkyně neposkytla smysluplné vysvětlení předčasného refinancování v prosinci 2012, kdy prý prostředky z emise nepotřebovala a nezískala žádné „dodatečné“ finanční prostředky.
50. Podle žalobkyně je tento závěr v přímém rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2023, č. j. 2 Afs 200/2021-37, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009. Z těchto rozhodnutí plyne, že je racionální shromažďovat finanční prostředky s předstihem a že je výlučně na úvaze daňového subjektu, zda a v jakém poměru financuje záměr z vlastních či cizích zdrojů. Nelze proto závěr o zneužití práva stavět na tom, že žalobkyně prostředky z dluhopisů údajně „nepotřebovala“. Žalobkyně namítá, že cizí prostředky potřebovala dlouhodobě, o čemž svědčí již dříve přijaté Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

krátkodobé půjčky, a ve světle rozsudku č. j. 2 Afs 200/2021-37 je na ní, kdy své závazky refinancuje; nemohla si dovolit čekat až na konec splatnosti půjček.

51. Dále zdůrazňuje, že byla současně financována bankovním úvěrem a banka nebyla připravena poskytovat další či vyšší financování; naopak pozitivně hodnotila emisi dluhopisů a zvýšenou osobní angažovanost společníka. To má podle žalobkyně opět potvrzovat, že finanční prostředky v dané době skutečně potřebovala.
52. Z **další judikatury** žalobkyně zdůrazňuje, že nelze činit závěr, že by každá emise korunových dluhopisů s nízkou jmenovitou hodnotou představovala zneužití práva. Podle žalobkyně je nutné vždy hodnotit konkrétní skutkové okolnosti a zohlednit, že v praxi existují i případy, kdy byly korunové dluhopisy správcem daně akceptovány.
53. Upozorňuje, že bývá typické (oproti její situaci), že emitent ve skutečnosti nezískal žádné nové finanční prostředky, neboť kupující dluhopisů si prostředky nejprve půjčili od emitenta či ze skupiny a peníze pouze „protékaly dokola“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci K-STAV TŘEBÍČ, s. r. o., ze dne 16. 8. 2022, č. j. 7 Afs 49/2022-26, či ve věci KOH-I-NOOR HARDTMUTH a. s., ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Afs 367/2021-60).
54. V případě žalobkyně mělo jít o opačnou situaci: její společník a jeho manželka nejprve poskytli žalobkyni půjčky, čímž jí reálně zajistili nové externí prostředky, a teprve následně došlo k emisi dluhopisů a k běžnému refinancování formou zápočtu. Nadto je sporné, proč žalovaný za zneužití považuje i tu část emise, která byla uhrazena převodem „soukromých“ prostředků společníka na účet žalobkyně. Žalobkyně pokládá za absurdní představu, že kdyby nejprve formálně splatila půjčky v hotovosti či převodem a společník by pak týmiž penězi uhradil emisní kurz, byly by tyto prostředky považovány za „nové“. Zápočet je podle ní jen standardní forma plnění závazku a nelze směšovat majetek společníka (získaný mimo jiné na základě řádně zdaněné odměny za funkci) s majetkem společnosti; na rozdíl od citované judikatury zde nejde o „protáčení“ prostředků společnosti.
55. Dále žalobkyně poukazuje na rozhodnutí, v nichž soudy dovodily zneužití práva proto, že emitent další externí financování reálně nepotřeboval nebo že investiční záměr nebyl vůbec realizován, resp. byl dokončen ještě před emisí dluhopisů (např. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci K-STAV TŘEBÍČ, s. r. o., ze dne 16. 8. 2022, č. j. 7 Afs 49/2022-26). V jejím případě je však podle předložených důkazů prokázáno, že investiční záměr v hodnotě cca 62 mil. Kč byl skutečně realizován a emise dluhopisů v objemu 25 mil. Kč pouze doplnila další externí zdroje (úvěry Komerční banky, a. s., ve výši 25 mil. Kč a dotace cca 12 mil. Kč). Žalobkyně uzavírá, že tyto transakce jí reálně zajistily prostředky na skutečný podnikatelský záměr, který sloužil k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a ani případná daňová výhoda nemohla být hlavním či převažujícím účelem emise. Závěry žalovaného proto považuje za neopodstatněné a vedoucí k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
56. Žalobkyně dále namítá **vnitřní rozpornost úvah žalovaného** ohledně emise dluhopisů, neboť zcela pominul část emise v objemu **2 483 500 ks dluhopisů**, za něž Ing. J. Š. uhradil dne 19. prosince 2013 žalobkyni částku 2 483 500 Kč bankovním převodem. Připomíná, že žalovaný jí vytýká emisi dluhopisů hrazených zápočtem s tím, že nezískala nové prostředky, avšak u této části emise je prokazatelné, že na účet žalobkyně reálně přibyly finanční prostředky, které byly využity na realizaci investičního záměru, a ani podle vlastní logiky správce daně Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

proto nelze tuto část emise označit za ekonomicky neracionální. Podle žalobkyně měl žalovaný tuto skutečnost ve svém rozhodnutí zohlednit a alespoň v rozsahu úroků z této části emise uznat příslušné náklady jako daňově účinné podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, což neučinil.

57. Na základě uvedeného žalobkyně navrhuje, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika

58. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 4. 2024 navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou. Odkazuje přitom na vypořádání korespondujících odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí.
59. K námitce rozporu s judikaturou žalovaný zdůraznil, že Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku ve věci žalobkyně potvrdil závěr o daňové neúčinnosti úroků z emitovaných dluhopisů z důvodu zneužití práva. Tento závěr je podle žalovaného použitelný i v nynějším řízení. Naopak odkazy žalobkyně na jiná rozhodnutí považuje za nepřipadné, neboť vycházela z odlišného skutkového stavu a řešila jiné právní otázky.
60. Žalovaný dále připomněl, že zákaz zneužití práva je obecný právní princip, dnes výslovně vyjádřený v § 8 odst. 4 daňového řádu, jehož obsah byl rozpracován zejména judikaturou. Z judikatury plyne dvouprvkový test: je třeba zkoumat, zda jednání sice formálně splňuje podmínky zákona, ale odporuje jeho smyslu (objektivní prvek), a zda hlavním či převažujícím účelem je dosažení daňové výhody (subjektivní prvek).
61. Podle žalovaného jsou v projednávané věci oba prvky naplněny. Emise korunových dluhopisů koncem roku 2012 nepřinesla žalobkyni žádné skutečně nové externí financování, pouze nahradila stávající krátkodobé a levné závazky dlouhodobým, vysoce úročeným dluhem vůči spojeným osobám. V kombinaci s nestandardním načasováním, způsobem úhrady emisního kurzu, parametry úročení, izolovaností celé operace a souvisejícími kroky (včetně vyplacení mimořádných odměn jednateli) jde podle žalovaného o umělé vytvoření podmínek pro uplatnění úroků jako daňově uznatelných výdajů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, nikoli o racionální financování investičního záměru.
62. Námitku porušení legitimního očekávání žalovaný odmítá s tím, že konkludentní vyměření daně ani obecná vyjádření orgánů finanční správy nemohla založit oprávněné očekávání žalobkyně, že její konkrétní transakční schéma je v souladu se zákonem.
63. K otázce důkazního břemene žalovaný uvádí, že na něm ležela povinnost prokázat znaky zneužití práva, což podle svého názoru učinil souborem zjištěných skutkových okolností. Žalobkyně naopak nepředložila přesvědčivé vysvětlení ekonomického smyslu emise dluhopisů.
64. Nakonec žalovaný zdůraznil, že institut zneužití práva dopadá na emisi dluhopisů jako celek; nelze proto z transakce izolovat dílčí část (např. úroky vztahující se k částce 2 483 500 Kč) a přiznat jí daňovou uznatelnost. Uzavírá, že byly naplněny objektivní i subjektivní podmínky zneužití práva a doměření daně z příjmů právnických osob je v souladu se zákonem i relevantní judikaturou.

65. Žalobkyně v replice ze dne 30. 5. 2024 odmítá závěry žalovaného. Argumentuje aplikovatelností jí odkazované judikatury a obdobně jako v podané žalobě se vyslovuje k jednotlivým okruhům žalobních bodů, vůči nimž se žalovaný ve svém vyjádření vymezil.
66. Žalobkyně k ekonomickým důvodům transakce zdůrazňuje, že nejprve přijala krátkodobé půjčky, jimiž skutečně získala nové finanční prostředky, a ty následně z důvodu dlouhodobého investičního záměru refinancovala dlouhodobými korunovými dluhopisy. Z těchto prostředků a následných bankovních úvěrů měla financovat výstavbu a modernizaci svého závodu, kterou by bez tohoto refinancování vůbec, resp. ne v tak krátké době, nezrealizovala. Zdůrazňuje, že volba formy financování je jejím výsostným právem, refinancování považuje za podnikatelsky racionální a odmítá závěr, že hlavním účelem transakce bylo získání daňové výhody, neboť obdobnou daňovou výhodou by přinesla jakákoli jiná forma úvěrového financování.
67. K odměně Ing. Š. žalobkyně zdůrazňuje, že ani u spojených osob nelze bez dalšího ztotožňovat majetek společnosti s majetkem jednatele. Jednatel nemá volné dispoziční právo k prostředkům žalobkyně a naopak žalobkyně nemá nárok na osobní finance jednatele, pokud se k jejich poskytnutí smluvně nezaváže. Prostředky, které jednatel jako fyzická osoba do společnosti vložil (ať již formou půjčky či úpisu dluhopisů), je proto nutno považovat za nové finance, k nimž by žalobkyně bez tohoto smluvního vztahu neměla přístup.
68. K objektivnímu a subjektivnímu kritériu zneužití práva žalobkyně zdůraznila, že dluhopisy byly nejprve nabídnuty i veřejnosti a teprve poté, co o ně třetí osoby neprojevíly zájem, je upsal její jednatel s manželkou. Namítla, že tvrzená „daňová výhoda“ v podobě daňové uznatelnosti úrokových nákladů není výsledkem zvoleného dluhopisového schématu, neboť obdobné úroky již uplatňovala z původních krátkodobých půjček a uplatnila by je i při jakékoli jiné formě úvěrového financování. Refinancování dluhopisy podle ní naopak stálo na počátku výrazného zlepšení její podnikatelské a finanční situace, neboť na ně navázalo bankovní a dotační financování, umožnilo výstavbu nového výrobního závodu, modernizaci výroby a významný nárůst tržeb, takže považuje za nelogické, že žalovaný tyto ekonomické efekty pomíjí a akcentuje pouze údajnou daňovou výhodou.
69. K nezohlednění částky 2 483 500 Kč žalobkyně uvedla, že úhrada kupní ceny dluhopisů před uzavřením smlouvy není v podnikatelské praxi nestandardní ani mezi nespojenými osobami, a pro posouzení daňové uznatelnosti úroků je irelevantní. Podstatné dle ní je, že vznikl platný titul k převodu dluhopisů, kupní cena byla skutečně zaplacená, žalobkyně tak získala nové finanční prostředky použité pro její podnikatelskou činnost, a samotná úvaha žalovaného, že tyto prostředky údajně nepotřebovala, nemůže odůvodnit odepření daňové uznatelnosti úrokových nákladů ani závěr o zneužití práva.
70. Žalobkyně uzavírá, že i kdyby její jednání naplňovalo znaky zneužití práva (což odmítá), žalovaný měl postupovat tak, aby odstranil pouze účinky emise dluhopisů a vycházel z původního stavu, v němž existovaly půjčky, z nichž by žalobkyně uplatňovala úrokové náklady. Tím, že tento hypotetický stav nezohlednil, podle žalobkyně postupoval v rozporu se zákonem. S ohledem na uvedené setrvává na svých tvrzeních i na žalobním návrhu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

71. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších zákonů, dále jen „s. ř. s.“).
72. Krajský soud rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem vyjádřili účastníci souhlas (§ 51 s. ř. s.).
73. Žaloba není důvodná.
74. Krajský soud předesílá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Rozhodnutí obsahuje přezkoumatelné úvahy ohledně institutu zneužití práva a naplnění jeho objektivní a subjektivní stránky. Vychází přitom ze zákona a příléhavé judikatury, jakož i výsledků dosavadních závěrů daňových orgánů a správních soudů navázaných na totožný skutkový základ.
75. Krajský soud dospěl k závěru, že se v projednávané věci jedná o řešení totožné právní otázky na základě totožného skutkového stavu (s rozdílem zdaňovacího období) jako v případě rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 2. 2024, č. j. 63 Af 9/2022-74, a navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2024, č. j. 4 Afs 36/2024-119 (dále také jako „rozsudek NSS“). Od již vyslovených závěrů neshledal krajský soud důvod se odchýlit, a proto na tyto rozsudky odkazuje. Projednávaná žaloba, vznesené důkazní návrhy a ani replika žalobkyně dosavadní závěry soudů nezpochybnily.
76. Nynější námítky žalobkyně lze rozčlenit do několika okruhů, přičemž těmito okruhy se soudy v uváděných rozsudcích podrobně zabývaly a shledaly je nedůvodnými. Jedná se o tyto okruhy námitek: zneužití práva jako *ultima ratio* a opomenutí § 23 odst. 7 ZDP (srov. zejména body 58 až 60 rozsudku NSS); nenaplnění objektivní podmínky zneužití práva a smysl § 24 odst. 1 ZDP (srov. zejména body 20 a násl. rozsudku NSS); legitimní očekávání založené na vyjádření finanční správy a praxe (srov. zejména body 61 a násl. rozsudku NSS); nenaplnění subjektivní podmínky zneužití práva, ekonomická realita a realizace záměru (srov. zejména body 34 a násl., 47 a násl. rozsudku NSS); diskriminace zvolené formy financování a svoboda podnikatelské úvahy (srov. zejména body 25, 41, 47 a násl. rozsudku); výplata odměny jednateli v roce 2012 (srov. zejména body 35, 43, 46, 49 rozsudku NSS); nastolení stavu, jako by ke zneužití nedošlo, Halifax (srov. zejména body 58 až 60, zejména bod 59 rozsudku NSS); nezohlednění částky 2 483 500 Kč žalovaným (srov. bod 57 rozsudku NSS).
77. Se závěry Nejvyššího správního soudu se krajský soud ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje a pouze stručně shrnuje základní nosné závěry.
78. Není na místě, aby daňové orgány věc řešily úpravou úroků na tržní výši podle § 23 odst. 7 ZDP namísto zneužití práva. Pokud materiální výsledek transakce odporuje smyslu a účelu zákona, jsou naplněny podmínky pro aplikaci zákazu zneužití práva jako *ultima ratio* a není namístě zabývat se obvyklou výší úroků.
79. Ačkoliv byly formálně splněny podmínky § 24 odst. 1 ZDP, účel zákona naplněn nebyl. Jednotlivé transakce je třeba hodnotit v souvislosti a jejich souhrn svědčí o tom, že postrádaly

ekonomický smysl a vedly pouze k účelovému získání daňového zvýhodnění. Uplatnění úroků v tomto případě bylo v rozporu se smyslem a účelem zákona.

80. Vyjádření Finanční správy nemohla založit legitimní očekávání či závaznou správní praxi pro případ žalobkyně. Vyjádření se týkala prosté emise, nikoliv situace umělého navození podmínek pro zisk daňové výhody. Rovněž dřívější konkludentní vyměření daně (praxe správce daně) legitimní očekávání nezakládá.
81. Krajský soud nepochybně, že investiční záměr byl realizován. Avšak subjektivní podmínka zneužití práva byla naplněna, neboť emise dluhopisů neměla opodstatnění jako externí zdroj financování. Refinancování krátkodobých bezúročných či levných půjček drahými dlouhodobými dluhopisy bylo ekonomicky iracionální. Žalobkyně tím nezískala žádné nové finance a v dané době je ani nepotřebovala.
82. Daňový subjekt má svobodu volby financování, včetně financování od spojených osob, ale tato volba nesmí být zneužitím práva. Volba formy nesmí postrádat ekonomický smysl s převažujícím účelem vytvořit daňovou výhodu.
83. Krajský soud považuje výplatu mimořádně vysoké odměny jednatelem v prosinci namísto v lednu za důležitou indicii. Žalobkyně si tím sama záměrně snížila disponibilní prostředky, aby navodila dojem, že potřebuje půjčku, kterou pak započítala na dluhopisy. Tento postup v krátkém časovém horizontu dokresluje účelovost celé transakce.
84. Krajský soud se neztotožňuje s výkladem žalobkyně navázaným na judikaturu SDEU ve věci Halifax, podle kterého by jí měl správce daně uznat fiktivní úroky z hypotetického alternativního úvěru. Jelikož žalobkyně finance z emise reálně nepotřebovala a nezískala nové finance, nastolení stavu znamená vyloučit nákladové úroky z dluhopisů v plné výši.
85. Závěr o zneužití práva nevyvrací ani námitka ohledně částky 2 483 500 Kč uhrazené bankovním převodem. Ačkoliv finance na účet žalobkyně přibyly, podle zůstatků je v dané době reálně nepotřebovala. Účelovost transakce směřující k zisku daňové výhody dokládá i fakt, že žalobkyně peníze od jednatele obdržela dne 19. 12. 2013, tedy ještě před samotným podpisem smlouvy o převodu dluhopisů.
86. Co se týče důkazních návrhů žalobkyně, samotný skutkový stav zjištěný daňovými orgány není sporný, žalobkyně však brojí proti tomu, jak jej daňové orgány hodnotily.

V. Závěr a náklady řízení

87. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
88. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 19. března 2026

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.